

**ZOJE
STAGE**

LA CUȚITE

Traducere din limba engleză de

LIVIU SZÓKE

NOTA AUTOAREI

CÂND AM ÎNCEPUT SĂ SCRUI *LA CUȚITE* ÎN APRILIE 2020, nu aveam nicio intenție să fie o „carte despre pandemie”. Se întâmplă adesea ca povestea din romane să aibă loc într-o lume care seamănă destul de mult cu a noastră, și, cu cât lucrăm mai intens la subiect – și cu cât se prelungea pandemia de COVID-19 –, cu atât în acțiune se strecura mai multă realitate. Simt totuși că este important de precizat că, deși fundalul acestui roman îl reprezintă primele luni ale unei pandemii, cu toată nesiguranța și tulburările pe care le provoacă, lumea în care trăiesc Grace și Jackie este fictivă. Ați putea recunoaște anumite trăsături și e posibil să fi întâlnit situații similare, dar sunt conștientă că, pe măsură ce valurile de COVID-19 se deplasau prin țară, oamenii din diverse regiuni treceau prin protocoale și rate de infectare diferite în momente diferite. *La cuțite* n-a avut niciodată menirea de-a documenta experiențe universale sau exact primele luni ale pandemiei *noastre* – însă, pentru Grace și Frankie, pandemia *lor* furnizează un catalizator crucial pentru felul în care li se vor transforma mai apoi viețile.

Z. S.

18 februarie 2022

PROLOG

LUI SILAS ÎI PLĂCEA UN PUZZLE SERIOS, MAI ALES DACĂ implica piese legate de știință și de suflet, de cunoscut și de necunoscut care să se potrivească una cu alta. Ce făcea o ființă umană să se transforme într-un monstru? O eroare în dezvoltarea din pântec, o proastă combinație a elementelor chimice, o insuficientă abilitate de-a se adapta la ghinion, prea mult dintr-una și prea puțin dintr-alta? Ca psihoterapeut, nu rostea niciodată cu glas tare cuvintele „monstru” sau „nebun”; mai mult ca niciodată, lumea era conștientă de sinergia bolii – într-un individ, precum și într-o societate. Dar adevărul era că metoda lui de lucru în ceea ce privea nebunia criminalilor începuse cu o pasiune din tinerețe față de filmele cu ucigași în serie, dar și de poveștile de groază.

Odinioară își imaginase un spital de stat ca un castel barbar unde țipetele răsunau pe holurile învăluite în umbră. Acum îl știa drept un loc mai prozaic, o zonă cu clădiri de birouri deloc nelalocul ei în fosta Uniune Sovietică, înconjurată de câmpuri unduitoare acoperite de iarbă impecabil tunsă, unde nimeni nu alerga sau se

juca vreodată. Fiecare construcție avea becuri cu lumină puternică și propria litanie de reguli, iar într-una dintre ele se găseau mai multe uși încuiate decât în restul.

Dosarul din fața sa conținea un mister între paginile sale subțiri și proaspete. Pe noua pacientă o întâlnise o singură dată, iar detaliile cazului ei îl făceau să se mire și mai tare la ideea că cineva atât de fragil fusese în stare de un act de o asemenea brutalitate. Silas se gândea la asta în vreme ce-și îndrepta atenția la semiîntunericul de dincolo de geam. Încerca să-și mențină biroul curat și-n ordine, cu tablouri înrămate la fel de colorate precum xilofonul unui copil, pentru a contracara efectul norilor cenușii care invadau cerul din vestul Pennsylvaniei cu o frecvență deprimantă. Omuciderile în cadrul familiei nu erau deloc neobișnuite, însă asta... În dosar nu se aflau suficiente informații, dar se întoarse la el, căutând puținele indicii existente.

De pe pereți picura sânge. Pozele făcute de poliție înfățișau o scenă cuprinsă de haos, iar Silas era sigur că cele două se luptaseră fizic și extrem de feroce – nu doar un gât tăiat rapid în timp ce victima dormea în pat. Exagerările nu erau deloc rare în cazul crimelor pasionale, acolo unde dragostea și ura duc la un adevărat cocktail de sentimente contradictorii, profunde și personale, însă 91 de răni prin înjunghiere? Cât durase? Cum de existase atâta putere în brațele acelea așa de subțiri? Detectivii găsiseră patru cuțite la locul faptei: două se frânseseră din cauza folosirii repetate și violente; unul rămăsese înfipt în craniu.

Silas își feri iar privirea, de această dată pentru că fotografiile cu locul unde se comisese crima amenințau să-l

facă să dea afară sendvișul cu șuncă pe care îl mâncase la prânz. Deja simțea cum sarea și maioneza îi urcă în sus, pe gât.

„A trebuit s-o fac. Era molipsitoare” – cuvintele ei de întâmpinare atunci când deschisese ușa ca să îi lase pe polițiști să intre. O miasmă de descompunere ce plutise afară precum un nor otrăvitor, determinându-i pe polițiștii în uniformă să se înece de greață. Cum de trăise într-o asemenea duhoare? Și de ce? Majoritatea oamenilor, în caz că aveau de gând să-și mărturisească propria infracțiune, o făceau imediat după faptă – nu așteptau două săptămâni trăind lângă cadavru. Scuza ei, oferită după alte câteva zile, era că se simțise groaznic de rău (prea rău ca să dea un telefon?), însă agentul de la serviciile de urgențe care răspunsese primul o citase ca spunând: „Nu era o urgență. Nu am vrut să deranjez pe nimeni.”

Nu durase mult ca femeia să fie declarată tulburată mintal, după care fusese trimisă la Torrance, singurul spital psihiatric pentru infractori existent în regiune.

Silas rânji. N-ar fi trebuit ca tragediile altora să-l bucure, însă nu se putea abține: adora să rezolve un puzzle serios, mai cu seamă unul care la suprafață arăta parcă desprins din filmele cu viscere și sânge pe care încă le iubea. Însă filmul și ficțiunea nu mai erau de-ajuns; acum tânjea după lucruri serioase și-și aprecia enorm rolul în dezvoltarea poveștii făptașului.

Din ce aflase până acum despre ea, femeia se arăta dispusă să comunice, să se exprime și să răspundă la orice era întrebată. Treaba lui era, așa cum se întâmpla de multe ori, să separe frântura de adevăr de cascada unei

gândiri magice. Aruncă o privire în sus, la ceas; din clipă în clipă, urma să fie adusă la el în birou pentru prima lor ședință adevărată. Silas închise dosarul și-l vârî într-un sertar, fremătând de nerăbdare asemenea unui băiat ce devenise un adevărat maestru în arta încălcării teritoriului altora.

1

FUSESERĂ MINȚIȚI CU TOȚII. POATE CĂ NU ÎNCEPUSE CA o minciună – poate că începuse ca o dorință zadarnică. Atât de ușor era să transformi intențiile bune ale celor care dețin puterea într-un rahat absolut! Confirmând totodată ceea ce Grace știa deja: toți mințeau, chiar dacă inițial spuneau adevărul. Adevărul se estompa foarte ușor. Două săptămâni de carantină se transformau în trei. O lună se transforma în două.

Grace se învârtea prin „birou” în noul ei scaun rotativ, proptindu-se furioasă în perete cu tălpile goale. Până acum nu mai avusese loc pentru birou. Momentan, era doar o încăpere aproape goală, cu o masă de lucru ieftină de la IKEA așezată într-un colț – unul dintre modelele acelea bizare în care alegi separat blatul și picioarele.

— Grace? îi scheună în ureche glasul mamei.

După ce în ultimele decenii abia dacă își vorbiseră o dată pe lună, de câteva săptămâni Jackie o suna cam o dată la două zile; viața îi fusese dată peste cap – mai întâi de misterioasa boală, urmată de decesul soțului ei, Robert, după care de teama pentru propria sănătate. Acum aștepta răspunsul la o întrebare simplă: „Ce s-a întâmplat?”

De vină nu era doar pierderea locului de muncă; era pierderea *stilului* ei de viață. Grace doar ce aflase, și ar fi trebuit să stea de vorbă – plângând și panicându-se – cu Miguel, nu cu propria ei mamă. Se răsuci iar cu tot cu scaun. Amețeala era de preferat regretului că răspunsese la telefon.

— Barbara nu-și redeschide salonul, spuse Grace. S-a hotărât să se pensioneze.

După două luni de haos și confuzie (și minciuni), Barbara văzuse totul limpede ca lumina zilei: nu avea să se termine cu bine, și nimeni nu voia să-și riște viața pentru o tunsoare. Iar acum Grace nu mai putea pretinde – față de Jackie sau de sine însăși – că în curând avea să se întoarcă la salon. Știa prea bine ce urmează.

— O, scumpo! Îmi pare rău! Păi... te-ai mai gândit la propunerea mea de-a veni să stau cu tine?

Oare minciunile erau de vină pentru situația delicată în care se afla momentan Grace? Se grăbise să răspundă cu „nu” de două ori la această întrebare în ultimele șase zile. La fel de adevărat era și faptul că nu *voia* ca Jackie să vină să se mute cu ea. Dar ce-și dorea devenea tot mai puțin relevant pe măsură ce realitatea situației îi tot ciupea din economiile ținute la bancă.

Dacă Jackie venea să se mute cu ea, Grace urma să-și piardă biroul de acasă, dar își salva casa.

Prețul unei locuințe, chiar și al uneia micuțe dintr-un cartier mai amărât, era extrem de mare. Trăise într-un apartament înghesuit, și *ani* întregi strânsese bani pentru un avans. Lumea n-ar fi trebuit să se oprească dintr-odată la doar șase săptămâni după ce semnase ea ipoteca. Carantina inițială de „două săptămâni” nu fusese

chiar atât de rea: fusese capabilă să-și strângă tot și să se mute fără să își ia liber de la muncă. Acum se pregătea să o termine cu pandemia, însă autoritățile nici măcar nu se mai sinchiseau să bâjbâie. Două săptămâni, două luni, doi ani – cine dracu' mai știa?

— Grace!

Glasul mamei părea mai blând acum.

— Știi că nu asta îți dorești cu adevărat. Știi că stai singură de foarte mult timp. Și mai știi și cât de mândră te simți de faptul că acum ești în sfârșit proprietara unei case – oare subliniasc „în sfârșit”? –, dar știi și că nu vrei să-ți pierzi casa.

Avea dreptate în toate privințele.

— Mamă...

Acum ce mai urma? Să-i ofere mamei pivnița neterminată? Poate că ar putea dormi într-un sicriu, ca un vampir.

Pur și simplu i se părea prea ciudat să-și imagineze cum ar locui una cu alta. Nu mai trăiseră sub același acoperiș de când Grace avea 18 ani – în urmă cu o jumătate de viață. Jackie se mutase în Fort Meyers și-și găsisese un soț (doi, de fapt), în timp ce Grace rămăsese în Pittsburgh ca să se înscrie la cursurile de înfrumusețare și să devină coafeză.

— Appreciez faptul că vrei să mă ajuți...

— Majoritatea lucrurilor lui Robert au ajuns la copiii lui, continuă Jackie ușor grosolan, dar mi-a lăsat și mie destul. Iar cu asigurarea mea de viață, nu sunt la fel de afectată de toate astea așa cum ești tu. Pot plăti jumătate din tot. Iar dacă te vei simți vreodată strâmtorată, ipoteca va fi oricum plătită. Dar nu-i doar asta. Mi s-a spus

că în curând voi putea ieși din spital... însă nu-mi vor da drumul acasă dacă sunt singură.

Glasul i se transformă într-un chițait disperat. Oare urma să înceapă să plângă? Pentru prima dată, Jackie avea nevoie de ea, dar Grace nu era sigură că e pregătită să se simtă de ajutor.

Normal că faptul de-a avea o colegă de cameră urma să-i furnizeze o anumită stabilitate financiară în astfel de vremuri nesigure. Însă dacă Grace chiar și-ar fi dorit o colegă de cameră, l-ar fi întrebat pe Miguel. Își împinse scaunul rotativ către cea mai apropiată fereastră. În față se afla o curte cât un timbru poștal, iar în spate avea una mare cât o etichetă (ha-ha!).

— Pe-acolo nu-i și vreun, hmm, azil? Un soi de instituție pentru persoanele în vârstă sau care au nevoie de ajutor?

— Nu am nevoie de ajutor – încep deja să mă întrezoresc. Voi fi din nou pe picioarele mele.

Vorbea repede, împiedicând-o pe Grace să intervină și să o contrazică. La fel cum Grace nu înțelesese natura exactă a bolii lui Robert, nici pe cea a mamei sale nu prea o înțelegea. „N-a fost virusul” fusese singura explicație primită vreodată.

— Crede-mă, nu va trebui să mă ștergi la fund – nici eu nu-mi doresc așa ceva mai mult decât îți dorești tu. Dacă se va ajunge la sta, voi avea grijă să cer singură să mă înscriu la un azil.

Grace nu credea că așa funcționează lucrurile, dar se bucura pentru binecuvântarea mamei ei de-a face aranjamentele necesare în caz că se ivea nevoia.

— Va trebui să stabilim *limite*, se auzi Grace spunând.

Alter egourile ei săriră imediat să protesteze: *Oprește-te! Nu-ți dai seama ce urmează să se întâmple?* Fără a o spune în mod explicit, Grace deschisese deja ușa.

— Normal, doar înțeleg și eu că e casa ta.

Acum Jackie părea deopotrivă ușurată și entuziasmată. Când era mică, Grace cunoștea o singură dispoziție de-a mamei sale: irascibilă. Grace nu era sigură că e pregătită pentru această fază mai instabilă, mai puțin previzibilă din viața lui Jackie.

— Va fi bine pentru amândouă – a trecut mult timp, iar acum suntem amândouă adulte.

Grace nu era sigură cum să interpreteze aceste cuvinte. Mereu sesizase dojeni în vorbele mamei, precum și în momentele de tăcere. Oare nu cumva Jackie sugera că toate problemele pe care le avuseseră una cu alta în timp ce Grace se maturiza fuseseră din cauza *vârstei* ei? Un soi de lipsă de maturitate de neiertat ce ignora cu totul faptul că, în realitate, fusese un *copil* extrem de sincer? Jackie detestase mereu ideea de-a fi mamă, cel puțin asta își amintea Grace.

— Vom fi colege de cameră cu drepturi egale, spuse ea, încercând să-și imagineze cum urmau să arate amândouă în aceste roluri complet noi. Și vom respecta spațiul și nevoile celeilalte.

Un mod mai politicos de-a zice: „Să stai dracului departe de drumul și de viața mea!” Și totuși, dacă aveau cu adevărat de gând să meargă mai departe cu asta, Grace anticipa deja o grămadă de uși închise pe viitor. Locuind singură, nu se gândise niciodată la nevoia de intimitate atunci când se așeza pe toaletă sau de a trage după ea ușa de la dormitor atunci când se schimba sau mergea să se

culce. Se cutremură închipuindu-și asemenea schimbări și simțindu-se brusc claustrofobă în camera ei aproape lipsită de mobilier.

— Apropo de mobilier – cum se va rezolva situația? Cu venitul tău aici și cu adusul lucrurilor tale în Pittsburgh?

— Ollie – ți-l amintești pe fiul cel mic al lui Robert? E cam dus, dar e cel mai cumsecade dintre toți. Va sta cu mine în apartament după ce mi se va da drumul din spital și mă va ajuta să împachetez. Sau poate că partea aia e rezolvată deja – fratele lui, Sam, vrea să se mute cât mai degrabă cu familia. În fine, Ollie îmi va conduce mașina, iar noi vom închiria un mic camion. Mie mi-a cam slăbit vederea, așa că i-am spus că după aia va putea păstra mașina.

Deja plănuise totul?

— Am o singură cameră, adică dormitorul de oaspeți.

Grace își plimbă privirea prin minunatul ei birou gol. *Adio, birou!* Cam atât cu spațiul special pentru propriul hobby.

— Atât îmi și trebuie, răspunse Jackie. Îmi voi aduce mobilierul pentru dormitor și câteva obiecte personale, atâta tot. Doar dacă n-ai cumva nevoie de ceva pentru casă?

— Nu, nu, e-n regulă!

Se strâmbă la ideea de-a avea vechiul „mobilier de Florida” pentru doamne ca parte a schemei ei de design interior.

— Deci ăăă... când crezi că se vor întâmpla toate astea?

Imediat ce încheie apelul cu mama sa, îl sună pe Miguel pe FaceTime.

— Bună, iubita...

— Mama se mută în casă la mine! În mai puțin de trei săptămâni. E oficial, mi-am pierdut de tot mințile...

Miguel nu se arată la fel de înțelegător pe cât se așteptase Grace; îi zise că i se pare o „soluție drăguță”. În clipa aia, Grace își dădu seama cât de mult omisese să-i povestească despre copilăria ei. Probabil că „evitase” să-i spună ar fi fost un termen mai precis. Nu-i plăcea să-și amintească despre niciun moment din viața sa de dinainte ca Jackie să-și fi luat tălpășița în căutare de locuri mai însorite. În nenumărate privințe, exista o demarcație între Înainte ca mama ei să plece și După – iar viața ei devenise *plăcută* după acel După.

Iar acum mama ei se întorcea.

2

GRACE DĂDEA SCROLL PRINTR-UN ȘIR DE EMOTICOANE. Era atât de ușor cu femeile mai tinere, care preferau abrevierea oferită de un emoticon zâmbăreț cu ochii în formă de inimă în locul cuvintelor propriu-zise! Lexis224U scrise înapoi TI. Te iubesc. Grace îi trimise o imagine cu un sărut și închise, dându-și ochii peste cap.

Lucrurile nu mergeau chiar bine cu Lexis224U. Odată, Grace practic trăia pentru plăcerea flirturilor virtuale. În adolescență, pe când începuse să-și facă de lucru cu identitățile online, simțea nevoia unui anumit gen de atenție, a unui anumit tip de agitație. Fiorul hrănirii fan-teziei altcuiva. Însă acum nu adorația o căuta ea. Acum era un adult mult mai bine ancorat în realitate – și mult mai dispus să creeze noi profiluri și să fure poze. Era important să obțină un amestec de cadre – unele obișnuite, altele cu prieteni încețoșați la marginea cadrelor –, nu doar o mână de selfie-uri cu modele sexy; voia să semene cu o persoană reală (o persoană reală pe care s-o *dorești*).

Tot jocul ei evoluase: acum îi plăceau femeile tinere care îi ascultau sfatul; îi plăcea să se simtă prețuită în rolul ei de persoană ce-i face altcuiva viața mai bună.

Grace urmărise un sezon după altul din *Catfish*¹, însă practic nu mai văzuse niciodată un escroc precum ea însăși. Alter egourile ei virtuale erau Feți-Frumoși care săreau să le salveze emoțional pe Domnițele aflate la ananghie. Misiunea ei: să le crească stima de sine; să fie un soi de majoretă până ce acestea căpătau suficientă siguranță ca să-și continue viața și să-i ofere mult mai mult sens. Ideea de-a fi recipientul care primea recunoștința domniței la ananghie era extrem de atrăgătoare, mai cu seamă dacă era de la distanță – fără urâtenia și complicațiile presupuse de relațiile adevărate.

Lexis224U n-avea nici cea mai mică idee cine e-n realitate LuckyJamison. Nici măcar nu știa că persoana cu care comunica nu este de fapt bărbat. Nu știa că Grace e caucaziană, nu metisă, și că are 36 de ani, nu 25. În timp ce toate alter egourile ei (majoritatea masculine) aveau trupuri atletice, Grace trăda primele indicii ale vârstei mijlocii: grăsimea provocată de sedentarism. Fiecare detaliu al fiecărui profil al lui Grace era o minciună, de la orașele natale până la hobbyuri, iar ea știa cum să folosească destul de bine internetul ca să se facă aproape imposibil de urmărit. Ba chiar avea și o voce specială, mai gravă decât cea căpătată de la natură, pentru discuțiile la telefon care nu puteau fi evitate. Oricine avea niște abilități de bază putea efectua o căutare în sens invers pentru a descoperi că ceva nu-i în regulă. Însă cei mai

¹ Reality show care are la bază urmărirea unor cazuri de escroci virtuali; *catfisher*: persoană care creează conturi online false pentru a se apropia de persoane sensibile din punct de vedere emoțional și a profita de ele, escrocându-le, de obicei, financiar (n. tr.).

mulți nu se sinchiseau. Căci și oamenii aceștia obțineau, la rândul lor, ceva din acea fantezie.

Cât de curând trebuia să-i dea țeară și lui Lexis224U. Grace nu-și putea da mereu seama din prima dacă se ocupa de cineva care trecea printr-o perioadă dificilă, dar care voia să facă niște alegeri mai bune, sau de cineva care se plângea practic din orice; interacțiunile începeau adesea cam la fel. Din nefericire, Lexis224U era una dintre acele femei cărora le plăcea să se plângă mereu de ce vieți de tot rahatul au parte, așa că nu era dispusă să urmeze sfaturile lui LuckyJamison. Pentru Grace, era evident că Lexis224U n-avea nicio șansă la fericire dacă nu se muta mai repede din casa mamei sale, care-o abuza emoțional, însă fata pur și simplu nu voia să asculte. Mă rog! În orice moment, Grace avea la dispoziție cinci sau șase identități diferite și la fel de multe domnițe de salvat care s-ar fi arătat mai receptive la încurajările ei; fără Lexis224U, ar fi avut mai mult timp pentru ShyShaina.

— Gray?

Și aproape de mame abuzive emoțional... Poate că nu era chiar corect. Grace era mai degrabă enervată. Nu-i trecuse deloc prin cap atunci când acceptase propunerea mamei sale că avea să-și audă acea formă prescurtată a prenumelui – Gray – lătrată practic la fiecare zece minute, distrăgând-o de fiecare dată de la ceea ce făcea în acel moment.

„Ai mai multe umerase?” „Duci tu asta în pivniță?” „Nu mai muți șifonierul încă vreo câțiva centimetri?” „Ai o foarfecă?” „Atârni tu tablourile astea?”

Își închise aplicațiile și lăsă telefonul cu ecranul în jos pe birou – aflat acum în colțul propriului dormitor.

Plănuise ca LuckyJamison, Malcolm, Blaine, Preston, Travis, Phoenix și toate celelalte alter egouri să rămână închise în biroul de-acasă. Această constrângere, considera ea, ar fi ajutat-o să devină mai disciplinată, deci, prin urmare, urma să nu mai scormonească prin mesaje în timp ce se spăla pe dinți, se uita la televizor ori amesteca alene într-o oală de pe aragaz. Era în continuare hotărâtă să reducă mult din timpul petrecut pe internet, întrucât era mai sănătos pentru toate părțile implicate. O părăsise și să recunoștea că e un hobby discutabil.

Odată cu faptul că mama îi invadase dormitorul pentru oaspeți, noul ei plan era ca *biroul* să delimiteze spațiul în care Grace își putea urma pasiunea. Poate că prezența lui Jackie se putea dovedi chiar utilă: Grace își oprea notificările atunci când se aflau alte persoane în jur. Se simțea jenată când cineva era martorul potopului de mesaje ce soseau oră de oră în fiecare dimineață și seară. Nici măcar Miguel nu avea habar de hobbyul ei secret (deși recunoscuse în fața lui că-i dăduse cuiva țeapă *o dată*, cu o eternitate în urmă). Poate acum, cu un birou și un colocatar, avea și ea să se oprească.

— Gray?

— Vin acum!

O imagine de mult uitată începu să iasă la iveală – un artefact distorsionat ce răsărea din ape fără fund, prinzând tot mai mult contur pe măsură ce se apropia de suprafață. O clipă, Grace nu se mai simți sigură dacă e în prezent sau în trecut. Pe vremuri, mama ei o chema de multe ori; de-a lungul anilor în care trăiseră separat, Grace uitase cu totul. Acum se vedea cum era atunci, o fetiță ce dădea fuga în bucătărie ca să-i aducă ceva mamei

sale – de fapt, să-i aducă ceva surorii sale. Hope avea o mulțime de *nevoi*, iar Grace fusese adesea intermediara, cea care dădea fuga să împlinească toate sarcinile mărunte pentru ca mama ei să-și îndrepte eforturile spre îndeplinirea altor treburi.

Putea să alerge la nesfârșit și să îndeplinească oricâte sarcini minore, însă nimic din toate astea nu reușea să alunge vina pe care o purta Grace („Vină” ar fi trebuit să-i fie numele) pentru că era întregă la trup și sănătoasă, în timp ce sora ei geamănă superstrălucitoare avea o dizabilitate gravă și era adeseori bolnavă. Acum, faptul că răspundea ca adult când numele îi era răcnit așa nu o mai făcea pe Grace să se simtă la fel de utilă ca atunci. Își spusese că, după ce mama ei își despacheta toate bagajele și se instala cum trebuie, avea să nu se mai simtă atât de extenuată. Jackie doar ce sosise cu o zi în urmă; încă nu avuseseră timp să creeze un anumit tip de rutină.

Ca să ajungă în camera lui „Jackie”, Grace nu avea de făcut decât trei pași mari. Între cele două dormitoare ale lor de mărime egală se afla micuțul hol de la etajul întâi și baia. Ușa mamei sale era deschisă larg. Grace se sprijini de clanță, așteptând instrucțiuni.